ca. 1848-1849

SENDER
Georgia Skovgaard

RECIPIENT
P.C. Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Date explanation:
J.Th. Lundbye døde i april 1848.

Recipient's location:
Læsø

Mentioned people:
J.Th. Lundbye
Georgia Skovgaard

Archive:
Mappe 2 nr. 2

TRANSCRIPTION

Mappe 2 nr.2

I Løverdags kom da det med saa megen Længsel imødesete Brev; det gjorde saa godt, skjønt der ikke var et Ord til mig; men jeg vidste jo, at Du dog nok havde tænkt paa mig medens Du skrev, og det var kun min egen Skyld naar, der ikke var noget [?til] mig; ja! det er jo min egen Skyld at jeg i denne Tid maa længes saa meget, men det er dog godt, og jeg vil altid takke Dig for, at Du gav mig denne Tid endnu.
Idag blev det igjen saa mørkt i mit Sind; Det var Lundby jeg længtes efter, saa ubeskriveligt længtes jeg, men det lød da, som alletider i mit Inderste "Han er død"; og Verden var atter tom for mig, indtil endeligt dets bedre Stemme tonede for mig, græd ikke han lever! Ja! han lever saa vist som vi Alle skal leve evigt.
I saadanne Øieblikke forekommer det mig da, som havde jeg dog handlet galt, som kunde Du med Rette bebreide mig min Uret imod Dig; men som oftest ender det med at jeg bliver forsonet med Verden og med mig selv, og det er mig da klart at en højere Styrelse har ledet det til vort

-2-

Bedste. Det var en saadan en Overbevisning om en højere Styrelse, der gjennemtrængte mig den Dag min Skjæbne blev afgjort og dine Ord var mig som et Fingerpeg. Du maa ikke misforstaae mig, det var ikke for at holde Dig tilbage, nei – men Tværtimod, det vil Ingen gjøre mindre end jeg;
Skal Fædrelandet endnu lide meget og føler Du Trang og Styrke dertil, saa er mine Ord "Gaa med Gud". Thi Fædrelandet er og bliver mig dog altid det Kjæreste. Nu vil Du vel spørge hvorfor det [?svar] det [?] i en ubeskrivelig Følelse, som jeg ikke formaaer at udtrykke i Ord.
Du siger at Kjærligheden maa være fuldkommen; hvad mener Du egentlig dermed? De Ord ængster mig undertiden. Kalder Du den kun fuldkommen, naar den er som Din til mig? Saa kan jeg jo ikke med Sandhed sige, at det jeg har den; ja saa er det endogsaa meget langt derfra. Kun saa meget ved jeg med Vished, at jeg gerne forlader alle Andre for Dig, at jeg ikke kan tale til nogen Andre som til Dig, og at jeg er roligt og har det bedst hos Dig. Jeg føler at jeg ikke mere kan und-

-3-

være Dig. Men Noget er der, der mangler, jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare mig, uden hvis Du kan forstaae en Sammenligning, som naturligvis halter stærkt, og, som Du derfor ogsaa kun maa bruge halvt i Alvor og halvt i Spøg. Jeg forekommer mig selv som en Plante der har staaet ude i Naturen, har levet og aandet i den herligste Luft, der kun

behøvede et Solglimt for at skyde kraftige Skud; men Solen svandt og med den Plantens egentlige Livskraft; den bildte sig vel ind at den kunde trives i det blege kolde Maaneskin, men den tog Feil. Nattekulden Dræbte de friske Skud, uden at den følte det, den mærkede ikke at den var Døden nær, før en kjærlig Haand plantede den i en Urtepotte, bragte den ind i Varmen, og vagte den saaledes til Bevidsthed. Den begyndte nu at komme sig og føler at ogsaa der er godt at være, Jordbunden er den jo den samme, men den trænger dog til meget mere Kjærlighed og Pleie end før; den kan heller aldrig glemme, hvor deiligt den havde det. Den mindes med Vemod den forsvundne Kjærlighed, dens Skud bliver aldrig mere saa kraftige, dens Farver ikke saa stærke,

-4-

men den vil heller aldrig glemme, hvad den skylder den Haand, der reddede den. Med inderlig Taknemmelighed og Kjærlighed vil den hænge ved den, og ikke taale Nogen anden Pleie. Ja, alt hvad den kan vil den nøje gjøre for at vise Dig sin inderlige Kjærlighed; men Du maa huske; at den Frihed der har været, naar den først engang er forsvunden, som aldrig mere er istand til at vende tilbage.

Vejret er saa deiligt! Her er saa yndigt i min lille Stue! Jeg længes saa inderligt efter at vise Dig den i Solskin). Jeg har det godt i Eftermiddag; det var egentlig kun det jeg vilde sige dig. Jeg ville have skrevet mere, men jeg blev afbrudt. Det er sent og jeg er træt, saa jeg vil kun fortælle at jeg glædede mig ret over det [?] Vejr da jeg kom hjem i aften, saa kan jeg jo haabe at det dog [i det mindste] er taaleligt paa Læsø.

men den vil faller aldrig glemme hvad den
Mylder den Haand, der reddede den. Med
inderlig Taknemmelig og Hjertighed vil den
fange ved den, og ikke taale Vagen andre
Glein. Ja, alt hvad den kan vil den vist
gjøre for at vise Dig sin inderlige Hjerte-
lighed; men du mane huske, at den Frisk-
der har været, naar den fristeengang er
forsvunden, han aldrig meer er i Stand til
at vende tilbage.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 2 Nr. 2

Veiret er han deiligt her er han godigt i
min lille Stue! jeg longes han inderligt efter
at vise Dig den i Solskin.
Jeg har det godt ifternidd'ag, det var
egentlig kun det jeg vilde sige Dig.
Jeg vilde have skrevet meer, men jeg blev afbrudt.
Det er sent og jeg er trot, han jeg vil kun
forhælle, at jeg glædede mig at var det mid-
Veir da jeg kom hjemiaften, han kan
jeg jo haabe at det dog idelmindste er her-
lelig paa Lesø.

I Liverdens kan da det med han megen
Longsel imidesette Lever; det gjorde han
godt, skjønt der ikke var et Ord tilfæ-
mig; men jeg vidste jo, at alle dag nes
hande tænkt paa mig medens du skrev,
og det var kun min egen Skyld naar,
der ikke var Noget it en ig, ja! det er jo
min egen Skyld at jeg i denne Tid man
longes han meget, men det er dog godt, og
jeg vil altid takke Dig for, at du
gav mig denne Tid endnu.
Idag blev det igjen han mørkt i mit
Sind, det var Lundby jeg longtes efter, han
ikke privilegt longtes jeg, men det lød
da som allerlider i mit Underste, han
er Død, og Verden var aller tom for
mig, indtil endeligt dette tidre Stemme,
lunde for mig, gred ikke han lever,
ja! han lever. han vist som vi Alle skal
leve evigt.
I Samme Dieblikke forekommer det mig
da, som hande jeg dog handlet galt, han
kunde du med rette bebreide mig min Ord
imod Dig; men som oftest ender det med
at jeg bliver forsonet med Verden og
med mig selv, og det er mig da klart at
en høiere Styrelse har ledet det til vort.

Brev. Det var en saadan Forandring
som en fiern Ungdoms Erindringer
mig der ved min Hjerte lever oppivet og
Du var mig som et Ungdomsgy. Da min ikke
overfaldte mig, det var ikke for ved selv
at tænke min Ungdom det vil Dagen
gjøre mindre end jeg skal dødstrøtte
Vil noget og føler det trang og Ønske
som er mine Dage med Dig.
Vi Dødelige er og blevne mig i ikke
det Ønske. Vi er ikke i stand
forfor Dødens, men det er i en
Øiemeldig Øieblik, som jeg ikke kommer
at glemme i Livet?

Da siger at Øieblikkene man mere
kommer i stand til at egentlig kende
og Du angrer mig Underlaten. Hvilket
du kan følelsesmæssig mærke som Dig
det mig. Den som jeg jo ikke med Ønsket
sige at jeg har den jo, som er det ene
ogsaa meget langt derfra. Den som Dagen
med jeg med Glæde, at jeg gjøre for
Dig, at jeg ikke kan
Dagen om den som det er jeg
at jeg er vaagent og for det kaldt for
Dig. Jeg føler at jeg ikke mere kan med
mere end jeg. Men Dagen er der, der mangler
jeg med, ikke forvaren jeg skal forklare mig,
Julen fik de kun fingrene en Vanmuns Gang
for en underlig's fattes pludselig, og som det
derfor ogsaa kun mere Lange Pilind i Øiere
og falder i Dig i Jeg fornemmer mig selv
som en Øiende der fra fremed Ende i Skaliven
er lænet og mindet i alen forlyste Øieblik
der den beføende ved Dig tænd fra det
mørke Dødelige Øiend; men Øiem fremed og
med den Øiendens ugudelige Lindkrafts, den
hilsen fig ved det at den Dødes tænd i
det Øiage Kolde Mennesket, men ikke Jeg
Dødelige Øiebliksbølgen Dødte de frisk Øiend
Ikke at den fikke det, den mordede ikke
at den mere i Øiem er fire en Øjeblig
Grand glemtede den i en Øiebliksbølge
den ind i Varmen og vaktte den jaa Dødes
til Øieblikkets. Den begynder ei at komme
fig og føler at ogsaa der er godt at mere
Jord Øiemen er jo den fremmed, men den
gør Dig det mange mere Øieblikkets
flere end fire; den kan følge alting
glemme fori Øieblikket er den fremmed
En minde med Glæde er den jordens
Øieblikkets, end Øiend dømer aldrig mere
jan kraftige, end dømer ikke jan Øiem